

«Больший Вася»

А часом до нас приходив «Больший Вася». Він завжди несподівано з'являвся з темряви, і зникав також у темряву. Дійсно дуже великий, у довгому чорному брезентовому плащі з моторошним капюшоном. А під плащем він був лисим, з волохатими грудьми й круглим, не менш волохатим черевцем. Коли він приходив, бабуся завжди буркотіла: «Опять цей бандіт приперся, зараз почнеться представлення. Тепер усі фрікадельки зжере, тільки-но наліпила діткам. Здравенний бугай виріс, ходіт по ночам, як нечиста сила, вже перед людьми встидно. Міліції на нього нет». Але як тільки Вася сідав до столу, бабця починала метушитися, виставляла усе, що в неї було та ще й вмовляла його з'їсти добавочку. Вася завжди приносив із собою величезну, тверду, з кривими боками й колючими плавниками рибину. Її розрізали на тоненькі прозорі бурштинові платівки з геометрично правильними лініями від кісточок, які ми любляли більше, ніж будь-які магазинні «делікатеси». А коли збиралися гості, бабуся

варила овочі, краяла їх на кубики, змішувала із солоними шматочками риби та ніжними кружечками зеленої цибулі й заливала холодним грайливим золотим квасом.

Як тільки Більший Вася заходив до хати, всі одразу починали бухикати від сміху. А вже коли він починав свої довгі заплутані розповіді, слухачі просто хиталися, хтось із жінок обов'язково кричав, щоб він замовкнув, бо тут же ж діти. А ми тулилися до нього з усіх боків, залазили у кишені, смикали за волосся у вухах, лоскотали м'яке пузо. Він, презирливо називаючи нас «дрібнотою», рикав на нас лінивим густим басом, від якого ми, регочучи, скочувались під лаву, а потім терпляче вислуховував наші історії та скарги й доповнював їх неймовірно кумедними подробицями.

Коли ми прокидалися наступного ранку, бабуся зовсім невесело казала: «Слава богу, пішов бандіт. Тепер хоч тихо в хаті буде без цього самашечаго». А ми цілий тиждень згадували його жарти й оповідки.

Больший Вася виглядав таким значним і впливовим, що ми були впевнені: він не простий бандит, а головний бандит Києва. Ми страшенно пишались таким родинним зв'язком, адже ні в кого з наших дрібних друзів не було серед родичів справжнього бандита. Ми переповідали всім його історії, перекручували їх по своєму й надавали нічному дядькові зовсім демонічних властивостей.

Коли ми виростили, то дізналися, що дядько Василь працював у нудному конструкторському бюро і все життя креслив якісь зовсім не цікаві деталі. Більше того, у нього була блякла, тверда на вигляд і дуже зла дружина та противний вередливий рудий син. Від цього сірого буття він і тікав щотижня на риболовлю.

Де він зараз, кому розповідає свої історії?